

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.119/2013/5. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2014. év január hó 15. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETT:

A rablás büntettének kísérlete miatt I. r. vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 10.B.115/2011/71. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlottak cselekménye a 2012. évi C. törvény 365. § (1) bekezdés, (3) bekezdés a) pontja szerint minősül.

A vádlottak legkorábban büntetésük kétharmad részének letöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét I.r. és II. r. vádlottak tekintetében helybenhagyja azzal, hogy I. r. vádlott személyi igazolványának száma: ..., míg II. r. vádlott személyi igazolványának száma:

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Törvényszék a 2013. január 16. napján kelt 10.B.115/2011/71. számú ítéletében I.r. vádlott bűnösségét rablás büntettének kísérletében (Btk. 321.§ (1), (4) bekezdés a) pont) állapította meg és ezért őt 2 év 6 hónap börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

II.r. vádlott bűnösségét rablás büntettének kísérletében állapította meg, melyet mint bűnsegéd követett el (Btk. 321.§ (1), (4) bekezdés a) pont) és ezért t 2 év 6 hónap börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Mindkét vádlott vonatkozásában rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a lefoglalt bűnjelekről, valamint az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére is kötelezte a vádlottakat.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész mindkét vádlott terhére a kiszabott büntetés súlyosításáért, I.r. vádlott és védője a tényállás téves megállapítása miatt, míg II.r.

vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.216/2011/5. számú átiratában a bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta, egyben a vádlotti és védői fellebbezések elutasítását indítványozta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság perrendszerű bizonyítást folytatott le, melynek során megalapozott tényállást állapított meg, amely mindössze annyiban szorul korrekcióra, hogy az indokolási részből az ítélet 6. oldal 3. bekezdéséből és a 8. oldal utolsó bekezdéséből a tényállás személyi részébe szükséges átemelni a vádlottak beszámítási képességére vonatkozó adatokat. Az ekként korrigált tényállás az ügyészi álláspont szerint már minden tekintetben megalapozott, melynek alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és a cselekmények jogi minősítése is törvényes.

Tévedett azonban, amikor a büntetés kiszabásánál csaknem kimerítve alkalmazta az enyhítő szakaszt a vádlottakkal szemben.

A cselekmény jellegére tekintettel a büntetés tartamának megemelése és fegyház fokozatban történő végrehajtása indokolt, ezért ennek megfelelően indítványozta az elsőfokú ítélet megváltoztatását.

A másodfokú nyilvános ülésen I.r. vádlott védője a bejelentett fellebbezést változatlan tartalommal fenntartotta. Arra hivatkozott, hogy I.r. vádlott esetében önkéntes eredményelhárítás állapítható meg. Kiemelte, hogy az I.r. vádlott semmit nem tulajdonított el a benzinkúton, még azt sem nézte meg, hogy van-e pénz a kasszában, hanem onnan gyakorlatilag önként távozott, amikor közölték vele két alkalommal is, hogy a kasszában nincs pénz.

Nyomatékos enyhítő körülményként hivatkozott a jelentős időmúlásra, I. r. vádlott mindvégig töretlen beismerésére, a hatóságokkal való együttműködésének tényére, így annak ellenére, hogy az elsőfokú bíróság az enyhítő szakasz alkalmazásával szabta ki a büntetést, a fenti körülmények további jelentős enyhítést tesznek indokolttá az I.r. vádlott esetében.

I.r. vádlott a nyilvános ülésen felszólalásában arra hivatkozott, hogy a cselekmény elkövetésének napján nagyon rossz idegállapotban volt, csak így fordulhatott elő, hogy a cselekményt elkövette. A rendkívül rossz állapotának igazolására bizonyítási indítványként az őt elfogó rendőrök megidőzését és kihallgatását kérte. Előadta, hogy személyi körülményeiben időközben annyi változás történt, hogy jelenleg élettársi kapcsolatban él, élettársa havi 150.000 Ft-ot keres. Előadta még, hogy jelenleg csalás vétsége miatt folyik vele szemben eljárás a Budapesti XVIII. és XIX. kerületi Ügyészségen, amely ügyben az iratokat a nyomozó hatóság 2011. február 8-án vádemelésre már átadta az ügyészségnek, de vádirat kézbesítésére még nem került sor.

II.r. vádlott védője a bejelentett fellebbezését ugyancsak fenntartotta, annak tartalmát azonban részben módosította és elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta.

Álláspontja szerint a cselekményt megelőző események részletes értékelése az elsőfokú eljárás során elmaradt, pedig ennek kiemelt jelentősége van. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a tényállásában azt állapította meg, hogy II.r. vádlott lelkiileg segített I.r. vádlottnak a cselekmény elkövetése során. A védői érvelés szerint ez azonban jogi értékelés, amelytől a másodfokú eljárás során el lehet térni. Kiemelte, hogy II.r. vádlott soha nem tett említést a meghallgatásai során olyan tényről, illetve nem tett olyan kijelentést sem, amiből egyértelműen kideríthető lenne, hogy egyetértett az I.r. vádlott által elkövetett cselekménnyel. Hangsúlyozta, hogy a II.r. vádlott eljátszotta az események során a túszerpét, de valójában nem volt túszer, amit nemcsak II. r. vádlott vallomása, de a meghallgatott tanúk nyilatkozata is megerősített. A tanúk ugyanis valamennyien azt állították, hogy kívülről nézve láthatólag semmilyen kapcsolat nem volt feltételezhető a benzinkúton lezajlott események során az I. és a II.r. vádlott között.

Mindezek alapján a védő érvelése szerint, a II.r. vádlott szándékerősítő szerepére vonatkozó megállapítást a tényállásból mellőzni kell. Ezzel kapcsolatban kiemelte, hogyha volt is a cselekmény előtt megállapodás I.r. vádlott és II.r. vádlott között, akkor is csak azt lehet megállapítani a ténylegesen lezajló események alapján, hogy a dr. II.r. vádlott a megbeszélés ellenére "kiesett" a szerepéből, azt nem jól játszotta el, hiszen a két szemtanú sem észlelte, hogy a II.r. vádlottat I. r. vádlott túszer ejtette volna.

Álláspontjának alátámasztásaként hivatkozott a védő a 2005. évi 167. számú eseti döntésre, melyben a Legfelsőbb Bíróság kifejtette, hogy a pusztai jelenlét nem alapozza meg a bűnsegédi minőség megállapítását.

Kitért a védő ezen túlmenően arra is, hogy II.r. vádlottnak nem volt kötelessége megakadályozni az I.r. vádlott cselekményét, hiszen ő az elvállalt szerepe szerint is pusztán passzív szemlélője volt az eseményeknek. A 2006. évi 139. eseti döntésben foglaltak szerint azonban a passzív jelenlét a bűnsegédi minőség és a szándékerősítő jelenlét megállapítására nem szolgálhat. Összességében ezek alapján elsődlegesen a II.r. vádlott felmentését indítványozta.

Továbbmenően eljárási hibaként hivatkozott arra, hogy II.r. vádlott első gyanúsítottként történő meghallgatásánál nem volt jelen védő. Hangsúlyozta, hogy e meghallgatásra 2010. november 5-én este 19.00 órakor került sor, a védő értesítése pedig 18.18 órakor történt meg, annak ellenére, hogy a II.r. vádlott már 15.00 órakor a rendőrség őrizetében volt. Nyomatékosan kiemelte, hogy a védőt a kihallgatás előtt 24 órával kell értesíteni, amely előírást a nyomozó hatóság megszegett, ezért a Be. 78.§ (1) bekezdése és a 8/2010. AB határozat alapján indítványozta II.r. vádlott gyanúsított kihallgatási jegyzőkönyveinek a bizonyítékok köréből történő kirekesztését.

Továbbmenően kiemelte, hogy I.r. és II.r. vádlottak eltérő vallomása alapján lehetetlen pontos tényállást megállapítani. E körben utalt arra, hogy a pszichológus szakértő szerint I.r. vádlott valójában a tényleges világtól elrugaszkodva egy álmvilágban él, és ezt felismerve II.r. vádlott is mindvégig arra törekedett, hogy I.r. vádlottat lebeszélje a cselekmény végrehajtásáról. Hangsúlyozta, hogy a két vádlott

között jelentős intelligencia különbség áll fenn, amelyet ugyancsak szükséges értékelni a II.r. vádlott büntetőjogi felelősségének vizsgálatakor.

Mindezek alapján az elsőfokú ítélet megváltoztatását és II.r. vádlott felmentését indítványozta.

Másodlagosan az elsőfokú ítélet eljárási hibák miatt történő hatályon kívül helyezését, harmadlagosan pedig a II.r. vádlottal szemben kiszabott büntetés jelentős enyhítését indítványozta utalva arra is, hogy a jelenleg hatályos Btk. kedvezőbb elbírálást tesz lehetővé a vádlott számára és alkalmat ad arra is, hogy a másodfokú bíróság a II.r. vádlottal szemben kiszabott büntetést tovább enyhítse.

II.r. vádlott a másodfokú nyilvános ülésen történt felszólalása során lényegében csatlakozva a védőjéhez arra hivatkozott, hogy ő semmiben nem állapodott meg I.r. vádlottal, a részletek nem voltak megbeszélve, ő csak fővonalaiban tudott I.r. vádlott tervéről, amelyről mindvégig le is akarta beszélni. Különösen a játékpisztoly használatával kapcsolatosan figyelmeztette őt arra, hogy annak használata súlyos következményekkel járhat. Hivatkozott arra is, hogy a rabláshoz szükséges erőszak kifejtésére a cselekmény során nem került sor, a benzinkút kezelője egyáltalán nem ijedt meg a történetek miatt, hiszen tovább lapozgatta az újságot, látható volt, hogy az egészséget nem veszi komolyan. Ilyen körülmények között pedig a rablás büntetnének megállapítására nincs lehetőség.

Végezetül pedig utalt arra is, hogy ő az elfogásakor és az első gyanúsított meghallgatása alkalmával sem volt beszámítható állapotban. Hivatkozott arra, hogy már a cselekmény előtt is erősen ittas állapotban volt, a szeszestital fogyasztását még a rendőrségen is folytatta, melyet a nyomozók is láttak. Ennek ellenére az erősen ittas állapotát figyelmen kívül hagyva történt a meghallgatása, amelyet éppen ezért álláspontja szerint értékelni nem lehet.

A kétoldalú perorvoslattal megtámadott elsőfokú határozatot a másodfokú bíróság a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt bírálta felül.

A felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során a perrendi szabályokat maradéktalanul betartotta.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság jelentős számú bizonyítékot szerzett be az igen terjedelmes bizonyítási eljárás során.

A vádlottak és a védők által előterjesztett bizonyítási indítványok többségének is helyt adott. Így elrendelte mindkét vádlott elmeorvosszakértői vizsgálatát, megidézte és kihallgatta a vádlottakat elfogó és az első gyanúsított kihallgatásokat végző rendőröket, beszerezte és megtekintette a kamerafelvételeket, a védelem által hivatkozott híradófelvételt és ezen túlmenően a II.r. vádlott védője által készített felvételt is.

Ezen túlmenően helyt adva a védők indítványának visszaidézte és ismét meghallgatta a tanú1-et és tanú2-t.

Összességében megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság kizárólag a toxikológus szakértő kirendelésére vonatkozó védői indítványt utasította el, amely annak megállapítására irányult, hogy a vádlottak által elfogyasztott alkohol mikorra ürült ki

a szervezetükből és ennek függvényében kihallgatható állapotban voltak-e az első meghallgatásuk alkalmával.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási indítvány elutasítására vonatkozóan álláspontját az elsőfokú ítélet 16. oldal utolsó bekezdésében a Be. 258.§ (3) bekezdés f) pontjának megfelelően részletesen megindokolta, mely érvekkel a másodfokú bíróság is egyetértett.

A II.r. vádlott első gyanúsítotti kihallgatásakor a védő távollétével kapcsolatos eljárási kifogását a másodfokú bíróság ugyancsak nem tartotta megalapozottnak. A nyomozati iratokban elfekvő jegyzőkönyvből megállapítható ugyanis, hogy a vádlottat figyelmeztették a jogaira, arra, hogy nem köteles vallomást tenni, és arról is tájékoztatták, hogy a kihallgatásakor a védője nem lesz jelen, mert nem ér rá.

II.r. vádlott az első gyanúsítotti vallomását mindezek ismeretében és tudatában tette meg, ilyen körülmények között pedig a vallomását az elsőfokú bíróság törvényesen használta a bizonyítékok között.

Végezetül nem tartotta megalapozottnak a másodfokú bíróság a II.r. vádlott védőjének a vádlottak ittasságával, illetve emiatt a kihallgatásra alkalmatlan állapotára történő hivatkozását sem.

Megállapítható, hogy a vádlottak kihallgatására több órával az előállításukat követően került sor. Az iratokból, de a tanúvallomásokból - így tanú3 rendőrzászlós, tanú4 rendőr-százados és tanú5 rendőr-őrnagy - nyert adatok szerint II.r. vádlottat a kihallgatása előtt a rendőrségen megeztették, jelentős mennyiségű folyadékot fogyasztattak el vele, és az is megállapítható az iratokból, hogy az este 19.00 órakor sorakerülő II.r. vádlotti kihallgatást megelőzően szonda alkalmazására is sor került, amely már negatív eredményt mutatott.

Hasonlóan szonda alkalmazására került sor I.r. vádlott gyanúsítotti meghallgatását megelőzően is.

Ilyen körülmények között pedig megalapozatlan a védőnek a II.r. vádlott kihallgatásra alkalmatlan állapotára történő hivatkozása.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás során során valamennyi, az ügy elbírálása szempontjából releváns bizonyítékot beszerzett, azokat egyenként és összességében is értékelte, mérlegelte, és tényből tényre is helyesen következtetett.

Az ekként megállapított ítéleti tényállás döntő mértékben megalapozott, mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében felsorolt hibáktól és hiányosságoktól, azonban a vádlottak másodfokú nyilvános ülésen tett nyilatkozata, valamint az iratok tartalma alapján kisebb korrigálásra szorul az alábbiak szerint.

Az elsőfokú ítélet 3. oldalán a I.r. vádlottra vonatkozó személyi körülményeket kiegészíti azzal, hogy a vádlott élettársi kapcsolatban él, élettársa jelenleg felszolgálóként, havi 150.000 Ft-ot keres.

Az I.r. vádlott előéletére vonatkozóan kiegészíti a tényállást azzal is, hogy I. r. vádlott ellen csalás vétsége miatt folyik eljárás a Budapesti XVIII. és XIX. kerületi Ügyészségen, ahol az ügyében még vádemelésre nem került sor.

Az I.r. vádlott elmeállapotára vonatkozó megállapításokat, amelyeket az elsőfokú ítélet 6. oldal 3. bekezdése tartalmaz a 3. oldal alulról számított első bekezdésének végére illeszti.

Az elsőfokú ítélet 8. oldalának utolsó bekezdését a 3. oldal utolsó bekezdése után illeszti be.

Az elsőfokú ítélet 4. oldal közepén a I.r.vádlottat II.r. vádlottra javítja ki.

E kiegészítésekkel, illetve helyesbítésekkel az elsőfokú ítéleti tényállás már minden tekintetben helytálló, megfelel az iratok tartalmának, így irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A bizonyítékok értékelése körében megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság messzemenően eleget tett indokolási kötelezettségének. Meggyőzően adott számot arról, hogy mely bizonyítékokat, mely körben és miért fogadott el, illetve arról is, hogy mely bizonyítékokat és milyen okból vetett el.

Ennek során értékelte nemcsak I.r. és II.r. vádlottak beismerő vallomásait, hanem részletesen megvizsgálta II.r. vádlott későbbi tagadó nyilatkozatainak tartalmát is, és mindezeket összevetette nemcsak az eljárása során kihallgatott tanú1 tanú, valamint tanú2 vallomásával, hanem a rendelkezésre álló kamerafelvételekből nyer tényekkel is.

Az elsőfokú bíróság részletes indokát adta az elsőfokú ítélet 12. oldal utolsó előtti bekezdésétől a 13. oldal első bekezdéséig annak, hogy mely bizonyítékok alapján állapította meg a két vádlott között a cselekményt megelőzően történt megállapodás tényét a bűncselekmény elkövetésére vonatkozóan.

Az elsőfokú ítéletben írtakon túlmenően az előzetes megállapodás tényét bizonyítják a a benzinkút shopjában történtek is. A kamerafelvételek alapján megállapítható ugyanis, hogy II.r. vádlott az üzletbe történő belépése után a tejterméket tartalmazó pulthoz ment, levett egy doboz tejet és azzal a fizetőpulthoz ment, ott letette, majd anélkül, hogy fizetett volna visszament a bejáratához és ott megállt. Abban az esetben, hogyha a két vádlott között nem történt volna előzetes megállapodás arra vonatkozóan, hogy a II.r. vádlottnak a bejárat közelében kell tartózkodnia ahhoz, hogy őt I.r. vádlott a belépése pillanatában túsul tudja ejteni, akkor erre nem lett volna semmi szükség, hanem a II.r. vádlottnak továbbra is a különböző árut tartalmazó gondolák között kellett volna nézelődnie az áruk között válogatva, annál is inkább mert ezzel a magatartásával megghiúsította volna I. r. vádlott " túszejtési" tervét is.

Ebből pedig egyértelműen levonható az a következtetés, hogy II.r. vádlott - szemben az általa előadottakkal - egyáltalán nem akarta I.r. vádlottat lebeszélni a játékpisztoly felhasználásával végrehajtandó rablási cselekményről, melyet az elsőfokú bíróság is helyesen állapított meg.

A II.r. vádlott védőjének a lenyűgöző erőszak hiányára vonatkozó érvelésével kapcsolatban a másodfokú bíróság a következőket emeli ki:

A rablás büntetvényének megállapítása esetében a törvényalkotó kvalifikált fenyegetés létét követeli meg, mely fenyegetésnek azonban objektíve kell alkalmasnak lennie arra, hogy a sértett akaratát megtörje. Hangsúlyozottan alkalmasságról van tehát szó, amely a lenyűgöző hatás, mint eredmény beálltát nem kívánja meg. A passzív alanynak az elkövetővel szembeni ellenállásának kifejezett hiánya pedig a fenyegetés akaratmegtörésére való objektíve alkalmas voltát önmagában nem zárja ki.

Az I.r. vádlott által elővett játékfegyver tanú1 töltőállomás kezelő szemszögéből egyértelműen az élet, testi épség elleni közvetlen fenyegetésként jelentkezett, annál is inkább, mivel a sértett azonnal nem is mérhette fel, hogy valójában nem élet kioltására alkalmas tárgyat, hanem játékpisztolyt fognak rá.

Mindezek alapján a védői érveléssel szemben a rablási cselekmény megállapításához szükséges lenyűgöző, kvalifikált erőszakot a másodfokú bíróság is egyértelműen megállapíthatónak tartotta.

Ugyancsak nem foghatott helyt a II.r. vádlott védőjének a passzív jelenléttel kapcsolatos érvelése sem. A fentebb kifejtett szerint egyértelműen megállapítható a bizonyítékok alapján, hogy a két vádlott az előzetes megbeszélésnek megfelelően cselekedett, a benzinkútra már úgy érkeztek, hogy mindketten tudták, hogy I. r. vádlottnál játékpisztoly van, és a cselekmény elkövetésére való felkészülésüket támasztja alá az a tény, hogy a II.r. vádlott a sálját átadta az I.r. vádlottnak, aki azon réseket vágott, hogy a használat során látni tudjon.

Ilyen körülmények között egyértelműen az állapítható meg, hogy II.r. vádlott a cselekmény elkövetésekor nem passzív jelenlévőként, hanem I.r. vádlott vonatkozásában szándékerősítő " tényezőként " volt jelen. Ezen nem változtat az a tény sem, hogy II.r. vádlott azután sem hagyta el a shop területét, miután I. r. vádlott az üzletből eltávozott.

Végezetül az is megállapítható, hogy II.r. vádlott elfogására és a rendőrségre történő bekísérésére közvetlen a cselekmény elkövetése után került sor, és a kihallgatása alkalmával pontosan közölte a személyi adatait is, amiből levonható az a következtetés, hogy a II.r. vádlott ittas állapota ellenére is tisztában volt a körülötte történetekkel, hiszen a nyomozó hatóság kérdéseire is pontos válaszokat tudott adni.

Mindezek alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság által értékelt bizonyítékok egymást kiegészítik, egymásra épülnek, zárt logikai láncot alkotnak,

egy irányba, a vádlottak büntetőjogi felelősségének irányába hatnak, kizárva a másként történés lehetőségét is. A II.r. vádlott védőjének fellebbezése valójában a bizonyítékok mikénti mérlegelését támadja, II.r. vádlott tagadó vallomásainak elfogadását célozza, amely azonban megalapozott tényállás mellett a másodfokú eljárás során nem vezethet eredményre.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és az elkövetéskor hatályos törvényi rendelkezéseket figyelembe véve a cselekmény jogi minősítése is helyes.

Ugyanakkor a másodfokú bíróságnak az időközben hatályban lépett 2012. évi C. törvény rendelkezéseire tekintettel vizsgálnia kellett, hogy az elkövetéskori vagy az elbíráláskori jogszabály biztosít-e a vádlottak számára kedvezőbb elbírálást.

E körben megállapítható, hogy a cselekmény elkövetéskor hatályban volt Btk. szerint a cselekmény büntetési fenyegetettsége 5 évtől 15 évig terjedő szabadságvesztés volt, míg jelenleg a 2012. évi C. törvény 365.§ (1) és (3) bekezdés a) pontjában írt cselekmény büntetési fenyegetettsége 5 évtől 10 évig terjedő szabadságvesztés.

Ebből következően pedig a vádlottak számára a jelenleg hatályos törvény alkalmazása indokolt.

Ennek megfelelően I.r. és II.r. vádlottak cselekménye a 2012. évi C. törvény 365.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő rablás büntette 10.§ (1) bekezdése szerinti kísérletének minősül, melyet II.r. vádlott ugyanezen törvény 14.§ (2) bekezdése szerint bűnsegédként követett el.

A büntetés kiszabása körében értékelendő enyhítő és súlyosító körülményeket az elsőfokú bíróság lényegében kimerítően sorolta fel, melynek kiegészítése mindössze annyiban szükséges, hogy az elsőfokú ítélet meghozatala óta eltelt idő további enyhítő körülményként értékelendő.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottakkal szemben alkalmazhatónak találta az enyhítő szakaszt, hiszen az általuk elkövetett bűncselekmény, bár súlyos megítélésű, azonban semmiképpen nem sorolható a tipikus rablási cselekmények körébe. Ekörben utal a másodfokú bíróság a pszichológus szakértői vélemény következő megállapítására,; " ... amennyiben a vádlottak nem lettek volna súlyos fokban ittasak, úgy a cselekmény elkövetésére biztosan nem kerül sor "

A másodfokú bíróság ezért a 2012. évi C. törvény 82.§ (1), (2) bekezdés d) pontjának alkalmazásával az elsőfokú bíróság által kiszabott börtönbüntetés mértékét megfelelően és arányban állónak tartotta, ezért annak súlyosítására sem az I.r., sem a II.r. vádlott esetében nem látott indokot.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozata a jelenleg hatályos törvény 37.§ (2) bekezdés a) pontja alapján börtön fokozat, a közügyektől eltiltásra vonatkozó rendelkezés ugyanezen törvény 61.§-a és 62.§ (1) bekezdésén, míg a beszámításra vonatkozó rendelkezés a 92.§ (1), (2) és (4) bekezdésén alapul.

A jelenleg hatályos törvény 38.§ (2) bekezdés a) pontjában írt rendelkezések szerint a vádlottak legkorábban a büntetésük kétharmad részének letöltését követő napon feltételes szabadságra bocsáthatók.

A járulékos rendelkezések közül az elkobzásra vonatkozóan a bíróság a Btk. 72.§ (1) bekezdés a) pontja alapján rendelkezett.

Összességében a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét az időközben hatályba lépett új Btk. rendelkezéseire tekintettel a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a vádlottak időközben megváltozott személyi okmányát számát az ítéletben feltüntetetthez képest helyesbítette.

Budapest, 2014. év január hó 15. napján

dr. Magócsi István sk.

a tanács elnöke

Dr. Halász Irén sk.

előadó bíró

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.

bíró

A Fővárosi Törvényszék 10.B.115/2011/71. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.119/2013/5. számú ítéletében írt változtatással mindkét vádlott vonatkozásában 2014. év január hó 15. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2014. év január hó 15. napján

dr. Magócsi István sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Czibere Éva

tisztviselő